

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Václava Štencla, MA, a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. L.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Kamilem Jelínkem, Ph.D.
sídlem Dominikánské náměstí 656/2, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

za účasti
osob zúčastněných
na řízení:

I. Mgr. Š. Š.
bytem X

II. Město Bučovice
sídlem Jiráskova 502, 685 01 Bučovice

III. CETIN a. s., IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

IV. EG.D, a. s.
sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno

V. Mgr. A. Š.
bytem X

VI. Ing. Hana Š.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024, č. j. JMK 92044/2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 24. 6. 2024, č. j. JMK 92044/2024, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Kamila Jelínka, Ph.D.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Bučovice, stavební úřad, vydal dne 21. 2. 2022 rozhodnutí č. j. MUB/OSÚ-45298/2021 bar (dále „první dodatečné stavební povolení“), kterým podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále „stavební zákon“), na žádost osoby zúčastněné na řízení I. dodatečně povolil stavbu: „Stavební úpravy a přístavba RD č. p. X, X“. První dodatečné stavební povolení zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 9. 2022, č. j. JMK 140134/2022 (dále „první rozhodnutí žalovaného“) a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání. V návaznosti na nové projednání věci vydal stavební úřad dne 11. 12. 2023 rozhodnutí č. j. MUB/OSÚ-52586/2023 bar, kterým předmětnou stavbu dodatečně povolil (dále „druhé dodatečné stavební povolení“). Proti druhému dodatečnému stavebnímu povolení brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný nyní napadeným rozhodnutím zamítl a druhé dodatečné stavební povolení potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, nerespektuje závazný právní názor uvedený v prvním rozhodnutí žalovaného, a porušuje tak legitimní očekávání žalobkyně, že pokud osoba zúčastněná na řízení I. nesplní povinnosti pro dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, žádost o dodatečné povolení stavby bude zamítnuta. Přístavba terasy zásadním způsobem narušuje soukromí žalobkyně nad míru přiměřenou poměrům a výrazně zasahuje do její pohody bydlení. Argumentace správních orgánů, že v řadové zástavbě je nutné počítat s narušením soukromí, je absurdní. Nejde o imise obtěžování pohledem v řadové zástavbě, ale o přístavbu terasy. Žalovaný přejal závěry stavebního úřadu, aniž by se zabýval jejich relevantností z hlediska vymykání se stavby terasy místním poměrům. Žalovaný neuvedl, z čeho pramení tvrzená znalost místních poměrů. Správní orgány měly stavbu posuzovat z pohledu stavebního řízení, nikoliv pohledem územního plánování. Skutečnost, že orgán územního plánování stavbu terasy shledal jako přípustnou, neznamená, že stavba může a musí být dodatečně povolena. Takový závěr je nepřezkoumatelný. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkami zásahu do soukromí a do komfortu bydlení žalobkyně (zejména imise

pohledem a hlukem). Tento zásah navíc prohlubuje existence nově vybudované zdi v délce 2,065 m, o výšce 2,38 m, a to v bezprostřední blízkosti okna obytné místnosti bytu, jež výraznou měrou narušuje výhledové poměry. Zeď zastiňuje obytnou místnost žalobkyně, čímž bude její užití znehodnoceno. Dojde k nárůstu hluku. Po žalobkyni nelze spravedlivě požadovat, aby takovéto zatížení snášela. Je potřeba zohlednit výškové umístění terasy. Terasa neodpovídá standardním společenským poměrům a oprávněným zájmům dotčených osob, nestandardní je i vybudování terasy v bezprostřední blízkosti oken žalobkyně. Správní orgány nezohlednily místní poměry. Žalovaný se nevypořádal s námitkou nedodržení požadavků na odstupové vzdálenosti staveb. Neproběhlo řízení o výjimce z odstupových vzdáleností staveb, výjimka tak byla povolena v rozporu s právní úpravou. Napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné. Existence zděného zábradlí o výšce 1,1 m nezamezí imisím pohledem do okna žalobkyně. Žalovaný si byl vědom existence imisí pohledem, i přesto dodatečné povolení stavby potvrdil. Napadené rozhodnutí nesplňuje podmínku přesvědčivosti. Jedná se o pouhý přehled řízení, který je završen konstatováním, že předešlá řízení jsou věcně správná a zákonná. Žalobkyně tak nebyla seznámena s důvody, proč bylo její odvolání zamítnuto.

3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a druhé dodatečné stavební povolení a cituje z nich. Uvádí, že všechny vytykané vady původního řízení stavební úřad v rámci nového projednání věci napravil. Po doplnění projektové dokumentace stavby stavebník prokázal podmínky § 129 odst. 3 stavebního zákona. Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
4. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou. Uvádí, že vyjádření žalovaného nedostatečně reaguje na podstatné žalobní body. Žalovaný svou obhajobu konstruuje způsobem, který je v rozporu se skutkovým stavem a reálnou situací v místě stavby. Neprokazuje žádné konkrétní kroky, kterými měl stavební úřad původní vady odstranit. Neprovedl žádnou analýzu přiměřenosti a intenzity zásahu do soukromí žalobkyně. Stavebním otvorem je *de facto* i veškerý prostor nad zděným zábradlím (výška 1,1 m), neboť umožňuje prakticky stejné, ne-li vyšší možnosti výhledu oproti standardnímu oknu. Zábradlí není dostatečnou ochranou proti imisím pohledem a hlukem. Argumentace žalovaného, že k nahlížení na nemovitost žalobkyně je nutno „vyklonit se přes zábradlí“, nemůže obstát.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řízení předcházející jeho vydání v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále „s. ř. s.“). Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 51 odst. 1 s. ř. s., § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Žalobkyně namítá, že se žalovaný nezabýval její námitkou nedostatečného proslunění její nemovitosti, a zároveň v této části zpochybňuje závěry správních orgánů. V rámci svého odvolání namítala, že dodatečným povolením stavby terasy dojde k narušení její pohody bydlení tím, že její nemovitost nebude dostatečně prosluněna. S uvedenou námitkou se žalovaný dle názoru zdejšího soudu vypořádal dostatečně tím, že odkázal na prvostupňové rozhodnutí, v němž stavební úřad situaci oslunění posuzoval na základě doloženého

diagramu zpracovaného dle technické normy ČSN 73 4301, jejíž požadavky na proslunění sousedního okna obytné místnosti v jižní fasádě rodinného domu žalobkyně jsou splněny. Při posuzování této námitky vycházel soud z předpokladu, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na osvětlení i oslunění, a tudíž i tento dílčí aspekt pohody bydlení. Vyhovuje-li oslunění předmětné obytné místnosti technické normě ČSN 73 4301, nemůže žalobkyně s úspěchem namítat, že posuzovanou přístavbou dojde k narušení její pohody bydlení v podobě osvětlení a oslunění její nemovitosti nad míru přiměřenou poměrům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2007, č. j. 9 As 5/2007-76, dostupný na www.nssoud.cz). Ztotožnil-li se žalovaný zcela s argumentací stavebního úřadu uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí, nepochybil, pokud odvolací námitku žalobkyně vypořádal odkazem na odpovídající pasáž prvostupňového rozhodnutí, resp. její citací. Prvostupňové rozhodnutí již obsahovalo reakci na obsahově shodnou námitku, proto nebylo nutné, aby žalovaný pro tytéž úvahy hledal jiná slova. V této otázce tedy soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani nezákonným neshledal.

7. Zdejší soud však přisvědčil žalobkyni v tom, že žalovaný nevypořádal odvolací námitky zásahu do pohody bydlení v důsledku zhoršení výhledových poměrů a nárůstu hluku. Přestože žalobkyně na str. 5 odvolání namítala narušení výhledových poměrů z její nemovitosti v důsledku vybudování zdi vedle okna její obytné místnosti, žalovaný se k této námitce v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevyjádřil. Stejně je tomu i v případě odvolací námitky týkající se nárůstu hluku, jenž žalobkyně očekává v důsledku zvýšení počtu lidí pohybujících se na terase. Tato námitka byla žalovaným rovněž zcela pominuta. Z těchto důvodů soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
8. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný nevypořádal ani s její námitkou, že stavbou terasy dojde k narušení jejího soukromí nad míru přiměřenou poměrům. K této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, podle něhož v případě předmětné řadové zástavby je na zahrádkách v zadní části objektu menší míra soukromí vzhledem ke svažitosti přilehlého terénu a umístění stávajících balkónů a pergol v jednotlivých podlažích domů dané řadové zástavby. Dále konstatoval, že posuzovaná stavba terasy odpovídá požadavkům na prostorové uspořádání území a řešení staveb v tomto území a respektuje stávající charakter řadové zástavby v dané lokalitě. Na str. 11 napadeného rozhodnutí pak doplnil, že ani před realizací přístavby terasy v této řadové zástavbě neexistovala možnost absolutní ochrany soukromí při bydlení, neboť je značně omezena samotným způsobem stávající výstavby.
9. Z uvedené argumentace žalovaného však bez dalšího neplyne závěr, že stavbou terasy nedojde k narušení soukromí žalobkyně nad míru přiměřenou poměrům. Skutečnost, že povaha řadové zástavby neumožňuje absolutní míru soukromí, ještě neznamená, že nový prvek v zástavbě nemůže narušit soukromí osob užívajících sousední nemovitosti významně nad míru odpovídající dosavadním poměrům v dané lokalitě. Problematickým je v tomto případě již obecné zohlednění „umístění stávajících balkónů a pergol v jednotlivých podlažích domů dané řadové zástavby“ ze strany žalovaného. Takové hodnocení vzbuzuje dojem, jako kdyby terasa o půdorysných rozměrech 9050 mm x 4050 mm v úrovni prvního nadzemního podlaží byla v dané lokalitě zcela běžná. Fotografie obsažené ve správním spise však takové hodnocení nepodporují a zároveň nelze říci, že by tyto fotografie či obsah protokolu o ústním jednání spojeným s ohledáním na místě samy o sobě poskytovaly

dostatečný podklad pro celkové hodnocení poměrů. Zjištění charakteru poměrů v území je přitom pro posouzení dané námitky zcela nezbytným předpokladem.

10. V této souvislosti žalobkyně také namítá, že není seznatelné, z čeho vyplývá správními orgány tvrzená „znalost poměrů v území“. Krajský soud má za to, že závěr o znalosti poměrů v území lze považovat za logický v případě stavebního úřadu, který dne 11. 11. 2021 provedl ústní jednání spojené s ohledáním na místě, ze kterého vyhotovil protokol a pořídil podrobnou fotodokumentaci. Samotný odkaz na znalost poměrů v území však ani tak nemůže nahradit konkrétní popis těchto poměrů, bez něhož nelze přistoupit k hodnocení toho, zda stavba zasahuje do pohody bydlení nad míru přiměřenou poměrům, či nikoliv. Takový popis přitom ve správním spise obsažen není a pořízené fotografie neposkytují dostatečný podklad pro posouzení věci. Fotografie obsažené ve správním spise nezachycují charakter celé lokality, jsou zaměřeny na posuzovanou stavbu, a tudíž poskytují spíše rámcový obraz o několika dalších rodinných domech v dané řadové zástavbě. Pokud by však soud měl vycházet z těchto fotografií, pak je patrné, že posuzovaná stavba se v úrovni prvního nadzemního podlaží svým půdorysným rozměrem (9050 mm x 4050 mm) vymyká té okolní zástavbě, která je z fotografií patrná. U vedlejších domů jsou totiž patrné pouze balkóny zjevně menších rozměrů.
11. Za této situace se nelze spokojit s povšechnými, blíže neodůvodněnými závěry žalovaného o tom, že stavba terasy svým charakterem a velikostí nevybočuje z rázu okolní zástavby, nezmění podstatným způsobem dosavadní poměry v území, resp. na pozemku žalobkyně, a že charakter navrhovaného záměru se nikterak nevymyká místní zvláštnosti lokality a nedojde jím k mimořádnému obtěžování nad míru přiměřenou místním poměrům. Dané závěry žalovaný uvedl na str. 11 napadeného rozhodnutí, aniž by předtím dostatečně určitě popsal místní poměry, zvláštnosti lokality a provedl konkrétní posouzení charakteru a vlivu stavby terasy na okolí vzhledem k jeho povaze a rázu. Konstatování o snížené míře soukromí na pozemcích v řadové zástavbě pro tyto účely není dostačující. Stejně tak není dostačující konstatování, že stavební úřad bral v potaz atmosféru místa, aniž by tato atmosféra byla v napadeném, či prvostupňovém rozhodnutí jakkoli přiblížena.
12. Žalobkyně v rámci odvolání namítala zásah do své pohody bydlení z důvodu nárůstu imisí pohledem. Konkrétně uvedla, že stavba terasy neodpovídá standardním společenským poměrům a oprávněným zájmům dotčených osob. Upozornila na rozdíl mezi pohledem „z okna do okna“ v rámci dvou v řadě stojících domů a pohledem „z terasy do okna“, v důsledku čehož není případná obecná argumentace stavebního úřadu k imisím pohledem v řadové zástavbě. Žalovaný k námitce žalobkyně uvedl, že předmětná stavební změna umožní nahlížení v omezené míře, a to za vynaložení určitého úsilí (vyklonění přes zděné zábradlí výšky 1,1 m), přičemž pohled na nemovitosti žalobkyně nebude bezprostřední, jelikož ze strany rodinného domu žalobkyně bude provedena zděná požární stěna v délce 2,065 m. S touto úvahou se však krajský soud neztotožňuje. Skutečnost, že pohled na nemovitosti žalobkyně nebude bezprostřední, neznamená, že se nebude jednat o pohled zasahující do soukromí žalobkyně v intenzitě převyšující míru přiměřenou poměrům. Žalovaný dospěl k závěru, že stavba terasy a její budoucí působení nemůže mít negativní vlivy na kvalitu bydlení spojené s imisemi pohledem nad míru přiměřenou poměrům, aniž by se zabýval mírou, jakou dochází k imisím pohledem za stávajícího umístění balkónů v jednotlivých podlažích rodinných domů řadové zástavby. Není přitom pochyb o tom, že přístavba terasy svými rozměry převyšuje rozměry dosavadních balkónů na nejbližších sousedních domech. Kromě toho, že jsou terasy obecně *a priori* určeny k trávení volného

času a v případě jejich umístění nad úrovní plotu umožňují sledování každého detailu prostoru sousedního dvora (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40), v důsledku jejich větší šířky oproti balkónu umožňují v úrovni prvního nadzemního podlaží kolmější pohled na okolní nemovitosti, a tudíž také do jejich vnitřních prostor. Je přitom podstatný rozdíl v míře narušení soukromí, jestliže lze z balkónu či terasy vedlejší nemovitosti při naklonění přes zábradlí či zídku spatřit například 3 m³ nebo 20 m³ obytné místnosti sousední nemovitosti. Ono naklonění soud nepovažuje za natolik obtížný úkon, že by tvrzené narušení soukromí bylo možné považovat za čistě hypotetické. Jestliže žalovaný odmítl posoudit možné narušení soukromí při naklonění přes zídku v prvním nadzemním podlaží, nelze jeho hodnocení považovat za úplné.

13. Soud proto uzavírá, že hodnocení zásahu do soukromí žalobkyně (resp. do její pohody bydlení v důsledku imisí pohledem) ze strany žalovaného je dílem nepřezkoumatelné, dílem stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a dílem na nesprávném právním názoru.
14. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou nedodržení požadavků na odstupové vzdálenosti staveb. Brojí proti tomu, že v dané věci neproběhlo řízení o výjimce z odstupových vzdáleností staveb ve smyslu § 169 stavebního zákona a že osobě zúčastněné na řízení I. byla tato výjimka povolena v rozporu s právní úpravou. Uvedené námitce soud nepřisvědčuje. K požadavkům na odstupové vzdálenosti se žalovaný vyjádřil na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Přisvědčil stavebnímu úřadu v názoru, že stavba terasy podléhá pravidlům ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 21. 12. 2023 (dále „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), dle kterého je možno ji umístit až na hranici pozemku, aniž by bylo potřeba povolení výjimky z odstupových vzdáleností.
15. Dle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna a větrací otvory.
16. Přístavba terasy není samostatnou stavbou, nýbrž součástí sevřené řadové zástavby, v důsledku čehož je možné ji umístit až na hranici pozemku. Stavba terasy tedy nepodléhá pravidlům pro odstupové vzdálenosti zakotveným v § 25 odst. 2 až 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., ani pro její dodatečné povolení není třeba povolení výjimky z odstupových vzdáleností ve smyslu § 169 stavebního zákona. Z tohoto pohledu nelze napadené rozhodnutí považovat za rozporné se zákonem.
17. Stavba není ani v rozporu s pravidlem, že ve stěně na hranici pozemku nesmí být stavební otvory. Za stavební otvor nelze považovat sníženou zídku, která představuje fakticky toliko zábradlí na terase. Na druhou stranu však může mít pro hodnocení nyní projednávané věci význam účel této právní úpravy. Tímto účelem je bezesporu ochrana vlastníka sousedního pozemku před imisemi. Jednou z nich přitom může být imise pohledem, která by mohla narušovat soukromí osob užívajících nemovitost na společné hranici pozemků. Zakazuje-li právní úprava kategoricky okno ve zdi na hranici pozemku, byť by bylo fixní, pak lze stěží považovat za dostatečnou argumentaci žalovaného, že imise pohledem by v daném případě byla možná jen „v omezené míře“, a to za vynaložení určitého úsilí, spočívajícího ve vyklonění přes zídku.
18. Námitku nerespektování prvního rozhodnutí žalovaného, soud shledal nedůvodnou. Žalovaný svým prvním rozhodnutím zrušil první dodatečné stavební povolení z důvodu, že

stavební úřad konkrétně nepopsal část stavby ve vztahu k předložené projektové dokumentaci, textová část projektové dokumentace byla nedostatečná, námitky žalobkyně nebyly řádně vypořádány a stavební úřad neseznámil účastníky řízení s podklady rozhodnutí. Tento závazný právní názor považoval žalovaný po novém rozhodnutí ve věci za splněný a žalobkyně v žalobě ani konkrétně neuvádí, která část tohoto závazného právního názoru nebyla podle ní respektována a proč. Má-li žalobkyně za to, že oním závazným právním názorem bylo stanovisko, že stavba nemůže být dodatečně povolena, pak žádný takový závěr z prvního rozhodnutí žalovaného neplynul. Nelze proto souhlasit ani s námitkou překvapivosti napadeného rozhodnutí ani s námitkou porušení legitimního očekávání z tohoto důvodu. Legitimní očekávání, že stavba nebude dodatečně povolena, nemohla žalobkyně nabýt ani z ústního jednání spojeného s ohledáním na místě konaného dne 29. 6. 2023. Protokol o tomto úkonu neobsahuje žádné konstatování stavebního úřadu, které by takové legitimní očekávání mohlo založit.

IV. Shrnutí a náklady řízení

19. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). S ohledem na zjištěné vady soud nemůže bez dalšího kategoricky konstatovat, že by stavbu nebylo možné za žádných okolností dodatečně povolit. Proto současně se zrušením napadeného rozhodnutí nepřistoupil také ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak požadovala žalobkyně. Nelze totiž zcela vyloučit, že zjištěné vady budou napraveny v rámci odvolacího řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný ve světle výše uvedených úvah bude muset v prvé řadě vypořádat všechny odvolací námitky žalobkyně (tj. včetně námitek zásahu do pohody bydlení v důsledku zhoršení výhledových poměrů a nárůstu hluku). Námitku narušení soukromí žalobkyně nad míru přiměřenou poměrům pak vypořádá přezkoumatelným způsobem. V rámci tohoto posouzení žalovaný konkretizuje místní poměry a atmosféru dané oblasti, uvede z jakých konkrétních podkladů jeho úvahy vycházejí, přihlédne k rozměrům terasy a zohlední také možnost narušení soukromí při nahlédnutí přes zídku na terase v prvním nadzemním podlaží.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobkyně. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2024 za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby, sepsí repliky) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 15 342 Kč.
21. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. června 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu